

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
I πύργος της Βαβέλ! Έλεγε ο 'Αρνώ ντύ Τιλ, κυττάζοντας γύρω του μ' ενδιαφέρον.

— Στάσου, φιλαράκο! άκούστριχε έξαφνα μιά δυνατή φωνή πίσω.

Ο 'Αρνώ ντύ Τιλ γύρισε άμέσως πρὸς αὐτὸν ποὺ φώναζε κ' ὁ ὅποιος, παρ' ὄλο τὸν ἀγγλικὸ του τόνο, μιλοῦσε περίφημα τὰ γαλιανά.

Ήταν ἕνας ψηλὸς νέος μὲ χρώμα χλωμὸ καὶ μὲ μαλλιά ροῦσσα, ποὺ φαινόταν πολὺ πονηρὸς καὶ δυνατός. Ο 'Αρνώ ντύ Τιλ, ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔριξε, κατάλαβε πὸς ἦταν Ἄγγλος.

— Τί μὲ θέλετε; τὸν ρώτησε μὲ δλη του τὴν εὐγένεια.

— Νὰ σὲ συλλάβω αἰχμάλωτο, αὐτὸ σὲ θέλω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος.

— Γιατί πιάσεις ἐμένα κ' ὄχι κανέναν ἄλλο; Ξαναρώτησε ὁ 'Αρνώ. Νά, γιατί δὲν προτιμᾷς αὐτὸν ἐκεῖ τὸν ἕφαντή;

— Γιατί εἶσαι πολὺ καλύτερα ντυμένος ἀπὸ τὸν ἕφαντή.

— Διάβολε! ἔκανε ὁ 'Αρνώ. Καὶ μὲ ποὺ δικαίωμα μὲ συλλαμβάνεις, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἕνας ἄλλος τοξότης, καθὼς φαίνεται ἀπ' τὴ στολή σου;

— Ὡ! δὲν ἐνεργῶ γιὰ λογαριασμὸ μου, εἶπε ὁ Ἄγγλος, μὲ ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου μου, τοῦ λόρδου Γκρέυ. Ὁ λόρδος εἶνε ἀρχηγὸς τῶν Ἄγγλων τοξοτῶν καὶ ὁ ἀρχιστάτηγος δούξ Φιλμπερτος Ἐμμανουήλ τοῦ παραχώρησε ὡς μερίδιό του ἀπὸ τὴ λεία τρεῖς αἰχμάλωτους —δύο εὐγενεῖς κ' ἕναν ἀστό— μαζὺ μὲ τὰ λύτρα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτοὺς. Δοῦπόν, ὁ κύριός μου ποὺ ἔχει πὸς δὲν εἶμαι οὔτε κουλός, οὔτε στραβός, μὲ διάταξε νὰ πάω νὰ τοῦ ξετριπώσω τοὺς τρεῖς αὐτοὺς αἰχμάλωτους. Εἶσαι τὸ καλύτερο θήραμα ποὺ συνάντησα ὡς τὴ στιγμή καὶ σὲ βουτάω ἀπ' τὸ γιακά, κύριε ἀστέ....

— Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμὴ γιὰ ἕνα φτωχὸ ἱπποκόμο, ἀπάντησε μὲ μετριοφροσύνη ὁ 'Αρνώ. Θὰ μὲ θρέψῃ τοῦλάχιστον καλὰ ὁ ἀρέντης σου; Φοβάμαι ὅμως πολὺ, μήπως διαν θὰ μὲ παρουσιάσῃς μπροστὰ του, σοῦ σπάσει τὸ ραβδί του στὴ ράχι σου, ἀντὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀμοιβή, ποὺ σίγουρα θὰ σοῦ ἔχει ὑποσχεθεῖ. Ἄκου, φιλαράκο μου, ἐγὼ, ὅπως σοῦ εἶπα, εἶμ' ἕνας φτωχὸς ἱπποκόμος, ποὺ δὲν ἔχω οὔτε μιά πεντάρα γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερία μου. Μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ δείξω κάποιον ποὺ ἄμα τὸν συλλάβεις, ὁ ἀρέντης σου θὰ τοῦ ζητήσῃ δέκα χιλιάδες λίβρες τοῦλάχιστον γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ.

— Δέκα χιλιάδες λίβρες! φώναξε ὁ Ἄγγλος. Μὰ τέτοιοι αἰχμάλωτοι εἶνε πολὺ σπάνιοι ἐδῶ. Ὁ κύριός μου μοῦ ἔχει ὑποσχεθεῖ, ὅτι θὰ μοῦ δώσῃ ἕνα τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὰ λύτρα. Ἔτσι θὰ πάρω ἑκατὸ λίβρες. Δὲν εἶνε λίγες, ἔ;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ 'Αρνώ. Μὰ πρέπει νὰ δώσης καὶ σὲ μένα τὶς εἰκοσιπέντε. Αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Τί λές;

— Καλὰ, ἔστω! εἶπε ὁ τοξότης τοῦ λόρδου Γκρέυ, ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγμὴ δισταγμοῦ. Μὰ δαίξε μου ἄμέσως τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησες.

— Δὲν θὰ πάω μακριά, ἀπάντησε ὁ 'Αρνώ, ἂς κάνουμε μερικὰ βήματα πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος. Μὰ στάσου, δὲν κάνει νὰ παρουσιασθῶ μαζὺ σου στὴ μεγάλη πλατεία. Ἄφησέ με νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπ' τὴ γωνία αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐσὺ προχώρα. Βλέπεις στὸ μπαλκόνι τοῦ δημαρχεῖου ἕναν εὐγενῆ ποὺ κουβεντᾷ με κάποιον ἀστό;

— Ναι, τὸν βλέπω. Αὐτὰς

εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπός μου;

— Ναι, αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπός μας....

— Καὶ πὸς ὀνομάζεται;

— Ὑποκόμης ντ' Ἐξιμές.

— Ἄ! ἔκανε ὁ τοξότης. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ περίφημος ὑποκόμης ντ' Ἐξιμές, ποὺ ὄλοι μιλοῦνε γιὰ τὴν ἀνδρεία του; Μὰ εἶνε τόχα πλούσιος, ὅσο καὶ γενναῖος;

— Ὅσο γι' αὐτὸ, σοῦ ἐγγυῶμαι ἐγώ.

— Βλέπω πὸς τὸν ξέρεις καλὰ, κατεργάρη μου.

— Πῶς νὰ μὴν τὸν ξέρω, ἀφοῦ εἶμαι ὑποκόμης του;

— Ὡ! Ἰούδα!.. φώναξε ὁ τοξότης, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ.

— Ὅχι, ἀπάντησε ψιχα ὁ 'Αρνώ ντύ Τιλ, δὲν ἔχω καμιὰ σχέση μὲ τὸν Ἰούδα, γιατί ὁ Ἰούδας κρεμάστηκε μετὰ τὴν προδοσία του, πράγμα ποὺ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τὸ κάνω. Μὰ ἀρκετὰ λόγια εἶπαμε ὡς τώρα. Εἴμαστε σύμφωνα, ναι ἢ ὄχι;

— Σύμφωνα! ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος. Θὰ συλλάβω τὸν κύριό σου καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσω στὸν ἀρέντη μου τὸ μιλόρδο. Ἔπειτα θ' ἀναλάβῃς νὰ μοῦ δείξῃς κανέναν ἄλλο εὐγενῆ καὶ κανένα πλούσιον ἀστό.

— Θὰ σοῦ τοὺς δείξω, ἂν μοῦ πληρώσεις καὶ γι' αὐτοὺς τὸ εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸ.

— Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κατεργάρη τοῦ διαβόλου! φώναξε ὁ Ἄγγλος.

— Τότε, εἶμαι δικός σου, εἶπε ὁ 'Αρνώ. Μόνο δὲν θέλω νὰ μοῦ κάνῃς πλαγιοπαιξί. Ὅλα κ' ὄλα, μεταξὺ κατεργαρέων εἰλικρίνεια! Ὁ κύριός σου πληρώνει τὶς μετρητοῖς;

— Τοῖς μετρητοῖς καὶ μπροστὰ, ἀπάντησε ὁ τοξότης. Θὰ ρθῆς μαζὺ μου στοῦ μιλόρδου, συνοδεύοντας; θῆθεν τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξιμές. Ἐκεῖ θὰ πάω τὴν ἀμοιβή μου καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ μερίδιό σου. Μὰ θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πιάσω τὸν δεῦτερο καὶ τὸν τρίτο αἰχμάλωτό μου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Θὰ δοῦμε, ἀπάντησε ὁ 'Αρνώ ντύ Τιλ. Μὰ ἂς ἀσχοληθῶμε πρώτα μὲ τὸν πρώτο.

— Ὡ! αὐτὸ θὰ τελειώσῃ γρήγορα! εἶπε ὁ τοξότης. Ὁ κύριός σου, ὁ ὅποιος φάνηκε τόσο σκληρὸς στὸν πόλεμο, θὰ εἶνε πολὺ μαλακὸς στὴν εἰρήνη. Ἔτσι συμβαίνει μὲ ὄλους τοὺς ἀνδρείους. Μὰ τράβα μπροστὰ καὶ πήγαινε καὶ στάσου πίσω του. Θὰ δῆς τί γρήγορα ποὺ θὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου.

Ὁ 'Αρνώ ἄφησε πράγματι τὸν Ἄγγλο τοξότη, μπῆκε μαζὺ του μέσα στὸ δημαρχεῖο καὶ τράβηξε στὸν ἐξώστη, ὅπου ὁ Γαβριήλ κουβεντᾷ με τὸ φίλο του Ζάν Πεκουάν, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ θῆθεν ἂν ἔχει ἀνάγκη τῶν ἱππερασῶν του.

Τοῦ μιλοῦσε ἀκόμα, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα ὁ Ἄγγλος τοξότης. Τράβηξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Γαβριήλ, ὁ ὅποιος τὸν κυττοῦσε θαρρασιωμένως καὶ κἀνοντας μιά βαθεῖα ὑπόκλιση, τὸν ρώτησε μὲ σεβασμό:

— Πρὸς τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξιμές ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

— Εἶμαι πράγματι ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξιμές, ἔκανε ὁ Γαβριήλ πρὸς θαρρασιωμένως ἀκόμα. Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τὸ σπαθί σας, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε ὁ τοξότης, ὑποκλινόμενος ὡς τὴ γῆ.

— Νὰ παραδώσω τὸ σπαθί μου σὲ σένα! φώναξε ὁ Γαβριήλ μὲ μιά ἀνέκφραστη περιφρόνησι.

— Σὰς τὸ ζητάω ἐν ὀνόματι τοῦ λόρδου Γκρέυ, τοῦ κυρίου μου, εἶπε ὁ τοξότης. Σὰς ὑπέδειξαν ὡς ἕναν ἀπ' τοὺς πενήντα αἰχμάλωτους ποὺ ὁ κύριός σου νὰ παραδώσῃς στὸν Κολινὺ πρῆπει νὰ παραδώσῃ στοὺς νικητὰς. Μὴ θυμῶνεται μαζὺ μου, γιατί βρέθηκα στὴ δύσκολη θέση νὰ σὰς ἀναγγεῖλω τὴ δυσάρεστη αὐτὴ εἰδησι.

— Νὰ θυμῶσω μαζὺ σου!.. εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ὅχι. Μὰ ὁ λόρδος Γκρέυ, ἕνας εὐγενῆς, ἔπερ-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΕΝΙΟΡΙΤΑΣ (Εἰκὼν τοῦ Γουστ. Ντορέ)

πε να κάνη τόν κόπο να μου ζητήση μόνος του τό ξίφος μου. Μο-
νάχα σ' αυτόν θά τό παραδώσω, άκούς;

— "Όπως θέλετε, έξοχώτατε...

— Κι' έλλιζώ, ότι θά δεχθή λίτρα, για να μου αποδώση την έ-
λευθερία μου.

— Να τό έλλιψετε, να τό έλλιψετε, έξοχώτατε! φώναξε μ' έν-
θουσιασμό ό τοξότης.

— Τότε σ' άκολουθώ, ειπε ό Γαβριήλ.

— Μά αυτό εινε αλοχος! φώναξε ό Ζάν Πεκουά. Δέν κάνετε
καλά που ύποχωρείτε έτσι, έξοχώτατε. Άντισταθήτε!... Έσεις δέν
έισθε άπ' τό Σαιν Κεντέν.

— "Ο άφέντης Ζάν Πεκουά έχει δίσημο, ειπε ό Άρνώ ντύ Τιλ,
δείχνοντας συγχρόνως μ' ένα νόημα τόν γενναίο ύφαντή στόν τοξό-
τη. Ναί, ό άφέντης Ζάν Πεκουά ειπε την αλήθεια. "Ο έξοχώτατος
δέν εινε ντόπιος κι' ό άφέντης Ζάν Πεκουά ξέρει καλύτερα από
κάθε άλλο τούς πολίτες του Σαιν Κεντέν. Εινε ό πιο έντυμος άστός
της πόλεως, έδώ και σαράντα χρόνια! Σύνδικος της συντηρίας
του! Λοχαγός της εταιρείας του Τόξου! Τί λές για δ' αυτά, έσύ
Άγγλε!

— Αυτό που έχω να πώ, άπάντησε ό Άγγλος, ό οποίος ειχε κα-
ταλάβει, ειπε ότι, άν ό κύριος από δω εινε ό Ζάν Πεκουά, έχω δια-
ταγή να τόν συλλάβω κι' αυτόν, γιατί συμπεριλαμβάνεται στόν κα-
τάλογό μου.

— Έμένα! φώναξε ό τίμος άστός.

— Έσάς, άφέντη μου, άπάντησε ό τοξότης.

— "Ο Πεκουά κύτταξε τώρα έ-
ρωτηματικά τόν Γαβριήλ.

— Άλλοίμονο, φίλε μου Ζάν,
ειπε άναστενάζοντας, χωρίς να
θέλη, ό υποκόμησι ντ' Έξιές, νο-
μίζω ότι τό καλύτερο που έχου-
με να κάνουμε, μά και κάναμε
τό καθήκον μας ως στρατιώτες
στή μάχη, εινε ν' άναγνωρίσουμε
τώρα τά δικαιώματα του κη-
τού. Άς έγκατερέσουμε λοιπόν,
φίλε μου.

— "Όστε πρέπει ν' άκολου-
θήσουμε αυτόν τόν άνθρωπο;
ρώτησε ό Πεκουά.

— Άσφαλώς, άξιε φίλε μου.
Και είμαι εύτυχής, γιατί σ' αυ-
τή τή δοκιμασία δέν θά σας ά-
ποχωριστώ...

— Έχετε δίσημο, έξοχώτατε,
ειπε ό Ζάν Πεκουά συγκινημέ-
νος. Είστε πολύ καλός. Κι' ά-
φου ένας μεγάλος και γενναίος
επαταρίδης, σάν κι' έσάς, δέχε-
ται την τύχη του, δέν έχω εγώ,
ένας φτωχός άστός σάν κι' έ-
μένα, δέν πρέπει να μουριου-
οίχη.

Και άπευθυνόμενος προς τόν
τοξότη, έπρόσθεσε :

— Έμπρός, κατεργάρη, πά-
με. Μά μάθε, ότι ό άφέντης σου
δέν θ' άντικόψη ποτέ τό χρώμα
τών σκούδων μου. "Ο άφέντης
σου, άν εινε καλός χριστιανός,
θά με τρέψη ως την τελευταία
μου ήμερα. Σέ προειδοποιώ μά-
λιστα, ότι τρώω ένα περιδρομο...

— "Ο τοξότης έρριξε τρομαγμένος ένα βλέμμα προς τόν Άρνώ ντύ
Τιλ, μά εκείνος τόν καθήσπασε, δείχνοντας του τόν Γαβριήλ, ό ό-
ποιος γελούσε με τ' άστείο του φίλου του. Τότε ό Άγγλος άρχισε
να γελάει κι' αυτός.

— Λοιπόν, έξοχώτατε, ειπε, και σεις, κύριε, σάς συλ...

— Θα μάς συνοδεύσης ως την κατοικία του λόρδου Γκρέν, τόν
διέκρινε ό Γαβριήλ, κι' εκεί θά συνεννοηθούμε με τόν κύριό σου.

— "Όπως διατάζει ό έξοχώτατος, άπάντησε ταπεινά ό τοξότης.

Και βαδίζοντας στο πλάι τους, άλλα σέ άπόσταση, ώδήγησε στού
λόρδου Γκρέν τόν υποκόμητα και τόν ύφαντή, ένθ ό Άρνώ ντύ Τιλ
άκολουθούσε από πίσω.

— "Ο λόρδος Γκρέν ήταν ένας στρατιωτικός άπαθής και βαρύν.
πληκτικός και βαρετός, ό οποίος θεωρούσε τόν πόλεμο ως εμπόριο
κι' ό όποιος ήταν σέ πολύ άσχημο κέρφι, γιατί ως μόνη λεία σ' αυ-
τόν και στούς τοξότες του, ό Ίσπανός άρχιστοράτηγος ειχε δώσει
τρείς μόνο αιχμαλώτους.

Δέχτηκε τόν Γαβριήλ και τόν Ζάν Πεκουά με ψυχρότητα και
μ' άξιοπρέπεια.

— Ά! ώστε μου έπεσε ή τιμή να έχω ως αιχμάλωτό μου τόν
υποκόμητα ντ' Έξιές, ειπε κυττάζοντας τόν Γαβριήλ με περιέργεια,
άλλα και με κάποιου κρυφύ θαυμασμό. Μας φέρατε σέ πολύ δύσκολη
θέσι, κύριε, ειπε, και άν σας ζητούσα για λίτρα τό αντίτιμο τών κα-

ταστρωτών που προκαλέσατε στούς Ίσπανούς, σίγουρα ή Γαλλία
και ό βασιλεύς της θά βρισκόταν σέ πολύ δύσκολη θέσι.

— Έκανα μόνο τό καθήκον μου, ειπε άλλα ό Γαβριήλ.

— Είσα πολύ μετρούφρον, κύριε! ειπε ό λόρδος. Πάντως δε-
χθήτε, σάς παρακαλώ, τά συγγαρητήριά μου. Μά δέν πρόκειται τό-
ρα γι' αυτό. Η τύχη του πολέμου, άν και κάνατε θαύματα για να
νικήσετε, σάς έρριξε στή διάθεσί μου, έσάς και τό ήρωικό σας ξί-
φος. "Ω! κρατήστε το, κύριε, κρατήστε το, έπρόσθεσε, βλέποντας
ότι ό Γαβριήλ έκανε μά κίνησι για να του παραδώση τό σπαθί του.
Μά για να έξαγοράσετε τό δικαίωμα να τό χρησιμοποιήσετε, τί μπο-
ρείτε να θυσιάσετε; Άς τό κανονίσουμε αυτό. Πέντε χιλιάδες σκου-
δα, κύριε... Τι λέτε; Είσατε διατεθειμένος να μου τά προσφέρετε, για
να έξαγοράσετε την έλευθερία σας;

— "Όχι, μιλόρδε, άπάντησε ό Γαβριήλ.

— "Όχι; Τά βρίζετε λοιπόν πολλά; Έκανε ό λόρδος Γκρέν. Ά!
καταραμένη πόλεμο! Καταραμένη έκστρατεία! Τέσσερες χιλιάδες
σκούδα, φραντζόμα πώς δέν εινε πολλά.

— Δέν εινε άρκετά, μιλόρδε, άπάντησε ψυχρά ό Γαβριήλ.

— Πώς, κύριε; Τι ειπατε; φώναξε ό Άγγλος.

— Είπα, άπάντησε ό Γαβριήλ, ότι παρεξηγήσατε τά λόγια μου,
μιλόρδε. Με ρωτήσατε άν είμαι διατεθειμένος να σας προσφέρω
πέντε χιλιάδες σκούδα για να έξαγοράσω την έλευθερία μου και σας
άπάντησα όχι, γιατί, κατά την εκτίμησί μου, άξίζω τά διατά.

— "Όρασι! άπάντησε ό Άγγλος. Πράγματι, ό βασιλεύς σας
μπορεί να προσφέρει αυτό τό ποσόν για ένα ήρωα σάν και σας.

— Εύνυδως, δέν βρίζομαι
στην άνάγκη να καταργώ στόν
βασιλέα, ειπε ό Γαβριήλ. Η
προσωπική μου περιουσία θά μου
έπιτρέψη ν' άνταποκριθώ προς
τό άπόστολο αυτό έξοδο και να
σας έξοφλήσω άπ' εύθείας.

— Τόσο τό καλύτερο! φώνα-
ξε ό λόρδος Γκρέν, ξεσπασμέ-
νος, μά και χαρούμενος. Και πό-
τε, παρακαλώ, θά γίνη ή πλη-
ρωμή;

— Θα καταλαβαίνετε βέβαια,
ειπε ό Γαβριήλ, ότι δέν μπορώ
να έχω ένα τέτοιο ποσόν μαζί
μου. Μά άν μου παραχωρήσετε
μερικόν ήμερών προθεσμία, μπο-
ρώ να σας τά φέρω άπ' τό Πα-
ρισι.

— Πολύ καλά! ειπε ό λόρ-
δος Γκρέν. Θα μου έφτανε μο-
νάχα ό λόγος σας και θά σας έ-
φρινα έλεύθερο, μά επειδή ή δια-
φρονία μας με τούς Ίσπανούς
θά μάς ύποχρεώση ίσως, να Ξα-
ναγορίσω στην Άγγλια, δέν θά
σας προσβάλλω άν ως δτου μου
πληρώσετε τά λίτρα σας, σάς
κρατήσω, όχι στού Σαιν Κεντέν
που εινε Ίσπανική πόλις, μά στο
Καλαί, που εινε πόλις Άγγλική
και τής όποιος κυβερνήτης εινε
ό κουνιάδος μου, λόρδος Βέντ-
γιορσθ. Πώς τό βρίζατε αυτό;

— Περίηρημο, ειπε ό Γαβρι-
ήλ, ένθ ένα παχρό χαμόγελο πε-
νούσε από τά χλωμά του χείλη.

— Θα σας ζητήσω μόνο την άδεια να στείλω στού Παρισι τόν Ιπποκό-
μο μου, για να φέρη τά χρήματα κι' έτσι να μην παραταθή πολύ ή
αιχμαλωσία μου.

— Πολύ σωστά, ειπε ό λόρδος Γκρέν. "Ως δτου μάλιστα να έ-
πιτρέψη άπ' τό Παρισι, ό κουνιάδος μου θά σας φέρετε με δλες
τις τιμές που σας ταιριάζουν. Θα έχετε στού Καλαί κάθε έλευθερία
και θά διασεδάσετε πολύ κοντά στόν λόρδο Βέντγιορσθ, γιατί εινε
ένας άνθρωπος που αγαπάει τά γλένια περισσότερο από δσο πρέ-
πει, μολοντι ή σύζυγός του, ή αδελφή του δηλαδή, δέν έχει πολύ
καιρό που πέθανε. Αυτό όμως εινε δουλειά δική του και σας τό ειπα
για να δητε, ότι δέν θά στενοχωρηθήτε κοντά του.

— "Ο Γαβριήλ ύποκλήθηκε, χωρίς ν' άπαντήση.

— Και τώρα, ή σειρά σας, κύριε, ειπε ό λόρδος Γκρέν, άπευθ-
νόμενος προς τόν Ζάν Πεκουά. Είσατε, καθώς βλέπω, ό άστός που
ουό παραχώρηθηκε μαζί με δυό ευγενείς...

— Είμαι ό Ζάν Πεκουά, μιλόρδε.

— Έ, λοιπόν, Ζάν Πεκουά, τί λίτρα μπορεί να ζητήση κανείς
από σας;

— "Ω, εγώ θά σας κάνω παζάρια, έξοχώτατε. Μην κατασφιά-
ζετε. Εγώ δέν είμαι περήφανος, μιλόρδε, και σας λέω ότι δέν ά-
ξίζω περισσότερο από δέκα λίδρες.

— "Ακολουθεί!

□ □ □ □ Η ΑΡΧΑΙΑ ΤΕΧΝΗ □ □ □ □

Μιά ύπέροχη τοιχογραφία, εύρεθείσα στην Πομπηία.